

De telefoon

Een groot deel van mijn tijd ben ik bezig met het invullen van andermans behoeften. Een nog veel groter deel van mijn tijd ben ik bezig om te bedenken hoe ik een ander van dienst kan zijn. En aangezien ik geen gedachten kan lezen, ga ik hiermee regelmatig de mist in. Ik voel me dan afgewezen en dat gevoel mag ik aan niemand, laat staan aan mezelf, laten zien. Ondanks dat ik makkelijk en (te)veel klets, zelfs in stabiele tijden, probeer ik mezelf zoveel mogelijk op de achtergrond te bewegen en zodra iemand iets nodig heeft hem of haar van dienst te zijn. Dit kost mij veel energie, en bij mijn omgeving kan het veel ergernis teweeg brengen. Het wordt ook wel een afhankelijke persoonlijkheidsstoornis genoemd, al noem ik het in stabielere tijden liever sterke persoonlijkheidstrekken. Dat ik het er me van bewust ben, maakt niet dat ik het kan remmen. Het er bewust van zijn geworden maakt eerder dat ik me schuldig voel als ik opmerk dat ik ernaar handel. Waarbij ik zeer zuinig met anderen omga, verzorg ik mijn elektronische apparatuur minder goed. Vandaag wil ik het voornamelijk hebben over mijn smartphone. Hij valt met enige regelmaat. Daar zou ik mijn trillende handen de schuld van kunnen geven, maar volgens mij is het pure onhandigheid. Tevens vind ik het gezellig om muziek aan te hebben staan tijdens het douchen. En daar schijnt een telefoon ook niet tegen te kunnen. Ook een dertig graden was heeft één van mijn telefoons niet overleefd. Een ander ging zijn dood tegemoet toen ik 'm 's nachts in mijn glas water legde, in plaats van op mijn nachtkastje. Ik calculeer deze twee gegevens, het vallen en het vochtprobleem, in bij de aanschaf van mijn mobiele telefoon en ik neem daarom altijd een verzekering die deze risico's dekt. Ik heb de verzekering er nog nooit niet uitgekregen. Met duizend excuses kwam ik twee weken terug bij de telefoonwinkel. Ik bleef babbelen en mezelf

verexcuseren. Na vijf tot tien werkdagen zou ik bericht ontvangen dat ik de telefoon kon komen ophalen. Vandaag ging ik naar de winkel om te horen hoe het ermee stond. De dame die me hielp keek in het systeem en vroeg me waarom ik niet eerder was gekomen. Immers, vorige week was mijn voice-mail ingesproken. Enigszins verbaasd keek ik haar aan. De klantenservice van mijn telefoonbedrijf was juist de uitgesproken instantie om te kunnen weten dat mijn telefoon het niet deed. Ik sprak het niet uit, bedankte haar vriendelijk voor de service en vertrok naar huis. Daar aangekomen begon ik met het opnieuw installeren van al mijn apps, mijn vrienden via Facebook op te roepen om hun telefoonnummers toe te sturen, en toen ging het kriebelen. Het was eigenlijk helemaal niet zo'n goede service geweest, besloot ik na rijp beraad bij mijzelf. Ik stuurde een (uitermate beleefd, maar voor mijn doen pinnig) berichtje naar de klantenservice. In het keuzemenu durfde ik zelfs het vinkje op 'klacht' te zetten. Binnen een half uur werd ik gebeld door een zeer vriendelijke jongedame. Ze bood me meer dan oprechte excuses aan en vond het een buitengewoon stomme fout. Het speet haar dat ze voor mij niets meer kon betekenen, maar dat ze dit zeker ging communiceren. Achteraf bedacht ik dat een doos chocolade misschien ook een goedmakertje had kunnen zijn. Toch keek ik er met een trots en goed gevoel op terug. Ik vond mezelf assertief, in plaats van een zeikwif, wat ik me in het verleden bij een soortgelijk geval zou hebben gevoeld. Een overwinning op mezelf. En daar mag ik mijn telefoonbedrijf wel even voor bedanken.

De ongelovige